

"Vēlējos būt kā šī māte"

14 gadu vecumā, guļot koka paēnā, Ivanna sajuta, ka Dievs no viņas kaut ko sagaida. Viņa atklāj, kā citas sievietes piemērs pietuvināja viņu Dievam.

27.11.2010

Ivannai Jensenai ir 29 gadi un no tiem 7 gadus viņa ir laulībā ar Leandro Abalos. Viņu aizvien vēl skaitliski pieaugošajā ģimenē patreiz ir Kandela (6 gadi), Markito (debesīs), Huans-Kruzs (4), Kamila (3), Nikolas

(1) un Lūcija, kas nāks pasaulē drīzumā.

Ivanna ir studējusi filozofiju Sv. Akvīnas Toma Ziemeļu Universitātē (*Universidad del Norte de Santo Tomás de Aquino*), Sanmigelā de Tukimanā, Argentīnā. Patreiz viņa strādā Buenaires vidusskolā netālu no Buenosairesas par kristīgās doktrīnas skolotāju. Tāpat viņa pasniedz filozofijas klases un humānās formācijas kursus vēl trijās skolās Munisā un Bejavistā, kas ir Buenosairesas piepilsētas.

Meklējumi

„Kādu dienu, kad man bija 14 gadi, gulot zālē un raugoties debesīs caur ēnu sniedzoša koka lapām, es lūdzu Dievu. Nekad neaizmirsīšu šo brīdi, jo tad atskārtu, ka Dievs vēlas no manis pilnīgi visu. Kopš šī brīža nemitējos beigt meklēt kā un kur es to varētu paveikt, tomēr atbilde nebija skaidra.

Nākamajā gadā es sāku satikties ar Leo, manu nākamo vīru. Tomēr joprojām man vēl nebija nekādas skaidrības. No vienas puses es vēlējos atdot sevi pilnībā Dievam, tomēr aizvien vairāk un vairāk kļuva skaidrs, ka visu manu dvēseli un sirdi pārņem Leo.

Sastapšanās

Kādu dienu, kad man bija 20 gadi un jau studēju universitātē, devos mācīties kopā ar draudzeni pie viņas mājās. Jau uzreiz, pārkāpjot draudzenes mājas durvju sliekšni, mani kaut kas dziļi aizskāra. Kas tas bija? Nekas īpašs – vismaz ārēji. Tomēr šajā vietā Jēzus man sevi atklāja ļoti nepārprotami.

Tas, ko redzēja manas acis, bija parasta un tīra māja – tieši tāda pati kā citas, tajā skaitā manējā. Ieejot, redzēju Dievmātes statuju un ap to sakārtotus ziedus. Tur bija parasta izmēra virtuve un ēdamistaba, bet

ierīkota ar lielu mīlestību un tajā bija pietiekami daudz vietas lielai ģimenei.

Īsi sakot, es redzēju vienkāršu mājokli, daudz pieticīgāku par tiem daudzajiem citiem, kuri nekad nebija pievērsuši manu uzmanību. Tomēr mana sirds redzēja kaut ko vairāk ... vēlējos līdzināties šai mātei. Kas viņa bija? Ko viņa dara? Pavisam noteikti, viņa bija kaut kas īpašs. Māte, kas parāda Dievu caur savu māju un viņas ikdienas darbiem ... manī radās spēcīga nepieciešamība iepazīt viņu, jo jutu, ka Jēzus mani aicina līdzināties viņai.

Tonakt es nespēju aizmigt un manās acīs bija asaras. Biju pārliccināta, ka esmu atradusi savu ceļu. Abas manas mīlestības (Jēzus un Leo) būtu pilnīgi savienojamas šādas sievietes dzīvē. Sievietes, kuru pazinu vien pēc tā, ka viņas mājoklī ieelpoju mīlestību.

Nākamajā rītā aši iztaujāju savu draudzeni. Kas ir tava māte? Ko viņa dara? Vai viņa pieder kādai kongregācijai? Draudzene smējās par maniem nemitīgajiem jautājumiem un atbildēja: „Nekas. Viņa strādā mājās un nedara neko īpašu.”

Tas manas draudzenes ‘nekas’ priekš manis bija kaut kas, lai arī nekas atšķirīgs no ikdienas dzīves. Vēlāk pēc kāda laika uzzināju arī to, ka viņas māte bija Opus Dei locekle.

Pēc ilgajiem gadiem, meklējot skaidru atbildi, es nespēju noticēt, ka tas beidzot noticis. Likās, ka tas, ko tiecos saskatīt tik ilgu laiku, tagad pēkšņi vienā mirklī atklājās manu acu priekšā. Pie tā nevarēja apstāties, tāpēc jautāju draudzenei, vai viņa nevarētu man ieteikt kādu garīgo vadību, ar kuras palīdzību es varētu pārrunāt un pārdomāt manis pieredzēto.

„Iespējams, tev varētu palīdzēt Darba priesteri”, viņa atbildēja.

Nodošanās

02. oktobrī, trīs gadus kopš tās dienas, lūdzu mani uzņemt par Opus Dei locekli. Tajā dienā es nezināju, ko nozīmē šis datums (Darba dibināšanas gadadiena), bet, kad to atklāju, tad nodomāju: „Piedzima Darbs ... piedzimu es ... Nu, bet protams! Tā ir, ka Dievs domājis par Darbu kopš mūžības priekš manis ...”

Kopš šī brīža mans ikdienas aicinājums ir radīt manas mājas par Nāceretes mājām, kā to dēvēja Sv. Hosemarija. Un kļūstu aizvien pārliecinātāka par to, ka labākais veids kā būt uzticamam instrumentam Dieva rokās ir, ļaut darīt visu Viņam. Tas ir veids, kā mēģinu izdzīvot manu piespiedu miera stāvokli manas grūtniecības laikā.* Šīs obligātās bezdarbības laikā mēģinu veltīt Dievam visu, ko

daru – respektīvi ‘neko’. Domāju, ka Jēzus vēlas no manis, lai „izdzēšu sevi”, tādā veidā dodot vietu Viņa darbībai.”

* Ivannai ir medicīniska rakstura vaina, kuras rezultātā pat minimāla piepūle var izraisīt viņas bērna priekšlaicīgu piedzimšanu.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/velejos-but-ka-si-mate/](https://opusdei.org/lv-lv/article/velejos-but-ka-si-mate/)
(28.03.2026)